

naša zvezda

Kristus Kralj

Poleg zemске domovine imamo še drugo — svojo duhovno domovino. Mimo zemskega državljanstva smo deležni še božjega državljanstva in smo člani Kristusovega kraljestva.

Ni nas s silo podjarmil: Njegovi smo, ker nas je On sam ustvaril.

Ni nas z mečem osvojil: s svojo krvjo nas je iztrgal kraljestvu teme in prestavil v kraljestvo luči in milosti.

Poleg svoje narodnostne in državljske zavesti moramo gojiti živo zavest, da smo člani civitatis Dei — božjega in Kristusovega kraljestva.

Živel Kristus Kralj!

Večni Bog Ga je mazilil za večnega Duhovnika in Kralja vesoljstva.

Ustanovil je svoje neminljivo kraljestvo resnice in življenja, svetosti in milosti, kraljestvo pravice, ljubezni in miru.

Dal je ljudem svoje zakone, v njih vest zapisane, za njih časni in večni blagor.

Daroval se je na oltarju križa za vse ljudi kot mirovna in spravna žrtev.

Nekoč bo prišel soditi žive in mrtve.

Kdor ni z Njim, je zoper Njega!

Ne računa z imeni, ki so vpisane v krstne knjige samó. Računa z živimi, ki nosijo uniformo posvečujoče milosti in pečat otroštva božjega v duši in živo zavest pripadnosti v božje kraljestvo. Njegovi so zares, katerim je milost preoblikovala sreča in duše in vsakdanje življenje.

Med pšenico raste ljuljka, med živimi stopajo mrtveci, med zveste so pomešani izdajaleci, ki ga izdajajo za 30 srebrnikov in še manj...

Mi pa obnavljamo svojo krstno obljubo:

Odpovemo se satanu —

vsem njegovim hlapčičem —

in vsem njegovim delom —

in obljublamo,

da bomo živeli kot dobri katoličani.

Prav posebno se zavežemo, da bomo storili vse, kar je v naših močeh, da bodo zmago slavile pravice Boga in Tvoje Cerkve.

Kristus Kralj —

Tvoji smo in Tvoji hočemo biti! P. Vrtovec S. J.

Misijonska nedelja in dijaki

Letos se bo praznovala misijonska nedelja 24. okt. Po cerkvah bodo tridnevne večernice kot priprava, na nedeljo samo pa bodo misijonske pridige, molitvene ure pred Najsvetejšim in povsod se bo ta dan nabiralo za Družbo za širjenje vere.

Kaj je ta družba? Organizirano občestvo onih vernikov, ki prijavijo svoj pristop svojemu župniku, ki se obvežejo moliti vsak dan: očenaš, zdravamarijo s pristavkom: sv. František, prosi za nas in za misijone, in ki darujejo vsak teden 25 par za misijone.

Družba ima svoj sedež v Rimu, je pod neposrednim vodstvom kongregacije de Propaganda Fide. Po naročilu sv. očeta jo ustanavljajo po vseh škofijah sveta.

Primerno bo, da se dijaki vpišejo v to družbo in javijo svoj pristop svojim gg. veroučiteljem ali voditeljem kongregacij. Še bolj primerno bo, da vsi ti dijaki tvorijo posebno misijonsko skupnost med seboj. Na posebnih misijonskih sestankih bi se dijaki seznanili z misijonskim vprašanjem in doznali za posebni mesečni namen, ki ga določa za vsak mesec sv. stolica sama.

Zakaj naj se dijak briga za misijone

Vsi verniki smo veliko sveto občestvo, skrivnostno telo Jezusa Kristusa. V tem telesu ima vsak ud svojo posebno nalogo, kakor udje v človeškem telesu. Ako kak ud ohromi, je rast celega telesa okrnjena. Rast Cerkve, ki je Kristusovo telo, je v tem, da se razlivajo neprestano iz Kristusa, ki je glava tega telesa, novi sokovi nadnaravnega življenja v zadnje kapilarne cevi tega telesa, to se pravi, v vse vernike katoliške Cerkve. Verniki morajo občutiti in doživljati življenjske utripe Kristusa v sebi. Kakor morajo pri otrocih vsi udje istočasno in vzporedno rasti, da se more razviti normalen človek, tako morajo tudi verniki, bodisi dijaki, bodisi kmetje, bodisi delavci, bodisi izobraženci rasti s Cerkvijo, da se more Cerkve, kakor pravi sv. Pavel, razviti v popolnega moža. Stanje Cerkve je nenaravno, če zaostajajo n. pr. delavci ali dijaki ali sploh moški spol. Ako naj torej sega Kristusova življenjska sila v svet nevernikov in ako naj pridruži vedno nove ude h Kristusovemu telesu, morajo oni udje, ki so že v Cerkvi, biti zdravi in pospeševati na svoj način to rast. Ako se naj torej 50 milij. šoloobveznih Indijcev spreobrne h Kristusu, morajo katoliški dijaki posredovati Kristusovo milost nevernim dijakom. Katoliški otrok naj reši poganskega otroka, katoliški dijak poganskega dijaka. Ako dijaki ničesar ne storijo za misijone, niso pravi udje Kristusovega telesa.

Kako naj dijak dela za misijone

Za misijone more delati dijak samó, če je živ ud Kristusovega telesa, to se pravi, če živi nadnaravno življenje, če je v stanu posvečujoče milosti božje in moli za misijone, daruje zanje sveto mašo z obhajilom in svoje vsakdanje žrtve. S tem da dijak svoji Cerkvi kot zdrav in deloven ud možnost, da se giblje, da raste, da se udeje; s tem pa dobi tudi zavest, da je skrb Cerkve za širjenje vere tudi njegova skrb, njegova dolžnost in njegova pravica. Mala sv. Terezija ni darovala samo svojih molitev, ampak tudi vsak svoj korak na vrtu za misijonarje, tako živo je bila prepričana o skrivnostni vzajemnosti vseh udov Cerkve.

(Nadaljevanje na 3. strani)

Zborovanje DMK na Brdcah

Prav narahlo, skoraj boječe je prišla jesen. Že rumeni listje in burja ga nosi preko trudne zemlje. Že zavija meglà hladna jutra. Že tolče dež ob začudena okna in kaplje polze kradoma navzdol in se zlivajo med sabo kakor lepi spomini. Vsa narava šušlja: »Jesen je prišla.« Ni več pravlega sonca, ni več one prejšnje toplote. In bi se marsikateri predal sanjavosti in trpkosti — če ne bi bilo to prevsakdanje in premalenkostno! Saj v naših dušah jeseni še ni!

Polni radosti smo se zbrali takrat v juliju okrog domačega ognjišča, ki ga je zanetil naš nepozabni slovenski fant, ves mlad in krepak še v svoji visoki starosti, da se pripravimo za veliki čas in za velike dolžnosti. Takrat je starček, ki je slutil, da ga Bog že kliče k sebi, naložil častno breme borbe prav nam, mladini, kliče: »In vi, slovenski fantje, tudi vi bodite veliki, kot je velik in nevaren naš čas, da boste zmogli hudobijo sveta!« To je njegova oporoka in sprejeti smo jo hoteli ravno na našem kongregacijskem zborovanju. Postati velik!

Hotel je to in še hoče naš nesmrtni Jeglič, hoteli so to tudi naši voditelji od nas. Postati velik, to se pravi, postati borben in odločen, to bodi naša naloga! Če si je svet izmislil avijone in strupene pline, da bi zavladal snovni svet, iščimo si moči še mi pri virih Marijinih studentov, kot je to delal Jeglič, in obvladali bomo duhovni svet!

Nismo jadikovali in objokovali Jegliča, ker je umrl, saj vemó, da živi še vedno z nami. Nismo tarnali, kot tarnó

danes svet, če prično gniti v črni grudi kosti človeka, ki ga imenuje velikega! Ne! Vedeli smo, kaj zahteva od nas, in podali smo se takoj v boj!

In v tem duhu se je vršilo naše zborovanje na Brdčkem »jasnem« gradu. Zopet se nam je veselo nasmehljalo nasproti in Savinja se je še vse bolj prelivala v vzvišenih barvah narode. V gora je zavel še vse prijetnejši vzduh, zdi se mi, kot sladak opomin. Zdrznili so se tisti, ki so prvi gledali in vdihavali čar božjega stvarstva, zdrznili so se tudi ostali. In je tako zborovanje v prosti narodi čisto nekaj drugega kot za zaprtimi zidovi v hrupu vsakdanjosti! Čutiliš bližino Stvarnika in velikih mož, čutiliš utripe svojega sreča, ki utriplje že za novo, bodoče življenje.

Sto mladih fantov nas je bilo — vsi goreči za težke naloge in napore, sto fantov nas je iskalo moči pred angelsko mizo in sto fantov je veselo sledilo očetovskim in prijateljskim besedam predavateljev, ki so nam slikali življenje v pravi luči in nam dajali hrane, moči in krepke volje. Pokazali so nam pomen Marijanske kongregacije in pokazali so nam velike razvaline, ki jih ustvarja sodobno življenje, zavračajoč krščanstvo. Le sistematično ponovno pokristjanjevanje more privedi do uresničitve krščanskih idej, katere edine bodo upropastile sodobno lažikulturo in poganstvo.

Skušali so nam naslikati Marijino zgledno življenje, ki naj nas vodi po poteh skozi borbe in samopremaganje do končnega cilja, do Cilja, po katerem hrepenimo že iz najmlajših let... In

molitev bodi naše orožje, ona preprosta molitev, ki jo moli danes zaničevani rod, verno ljudstvo raskavih in žuljavih rak — saj modernizem nima več zdrave besede, ima le brezsmiselne fraze, sanjave in bolne...

Pokazali so nam veliko hudobijo sveta, na katero nas je opozoril Jeglič, hudobijo, rojeno iz ošabnosti in koristoljivosti človeka, ki v sočloveku ne pozna več brata in ki ne spoštuje več matere in njene besede. Pokazali so nam zablode, ki jih poraja moderno poganstvo in opomnili so nas končno še na dolžnosti in odgovornosti v življenjskem udejstvovanju, kjer delajmo vedno le v zdravem smislu, to je v smislu verskega aktivizma. Vesela aktivnost nas bo privredla do zaželenih uspehov in bo žela sadove v prid velikim časom, v prid — bodočnosti...

Sto fantov nas je poživljenih slo v svet, gorečih in delažljivih, pripravljivih, da reformiramo današnje pogubno življenje. Sto fantov!

Sto fantov se je razkropilo na svoje domove s čistimi idejami, z novimi močmi — veselih in ne žalostnih, sanjavih — saj smo se bodrili v prosti naravi, tam na »jasnem« Brdčkem gradu, kjer smo res svobodni in blizu Stvarnika — v njegovih krasotah in čarih, ki nas vzpodbujejo in nas ponovno vabijo, da se nadihamo njih kreposti in moči...

In naš simbol bodi ogenj — tak, kakršnega smo zanetili takrat, ko so nebo zatemnili težki oblaki in je ogenj kljub dežju švignil visoko pod nebo! Da, vzplamtel je ogenj, ljubezen otrok na materini zemlji, vzplamtel in se upiral trdovratni noči... Sto fantov in tak ogenj... Celjan.

Marijanska misel

»Svojo cerkev moramo napraviti bolj toplo. In kdo bo to storil? Mater Marijo moramo nazaj pripeljati! Marijo nazaj! Potem bo pri nas zopet toplo. In zopet bomo peli one preproste Marijine pesmice, ki so tako lepe, kakor bi jih bili mesečevi žarki napisali ali kakor bi jih bila rosa na zemljo nakapljala... Marija se bo vrnila z vso svojo ljubkostjo in čistostjo v naša srca in našo domišljijo. In potem bomo praznovali njeno obiskanje. Saj je Mati nazaj prišla, k njej bomo molili in peli. Njeno nebeško čistost bomo vpletli v naš krščanski nauk. In lahko se zgodi, da se bodo mlačeži, ki so odšli, vrnili z novimi očmi in koprnečega srca. Mati nam manjka! Ponjo pojdemo!...«

Tako je leta 1919 v nekem berlinskem časopisu otožno pisal nemški pesnik Maks Jungnickel.

»Mati nam manjka! Matere nimamo!« Žalostna beseda protestanta, ki čuti praznino in mráz v svoji cerkvi.

Mi pa jo imamo! Ali se včasih premalo tega zavedamo. Kakor otroci smo, ki nič ne pomislijo in se jim zdi samo po sebi umevno, da imajo mater, ki se zanje trudi in žrtvuje. Šele ko je nimajo več, se premnogi zavejo in občutijo, kaj jim je bila mati in kaj so zgubili z njo.

O ti naša ljuba, predobra Mati!

Ali kristjani poznajo junaštvo

Sto in sto katoliških misijonarjev, bratov in sestrá posvečajo svoje življenje negi gobaveev. Kar naprej prihajajo iz misijonov poročila, da je misijonarja, brata, sestro pri negi gobaveev napadla strašna bolezen, ki jih bo po dolgem in mučnem trpljenju neizbežno umorila.

V gobavskem zavodu Khormelan v anglo-egiptskem Sudanu je nedavno umrl misijonski brat Jozoe Delcas iz Veltlinske doline v gorenji Italiji. V starosti 25 let je vstopil v kongregacijo Sinov presv. Srca, ki ga je poslala v misijon med črnimi Siluki. Po 12 letih naporenega misijonskega dela je leta 1921 smel na oddih v domovino. Prav tu pa je opazil, da ima gobe, ki jih je nalezal med gobavci. Zato je prosil, da bi se smel vrniti v Afriko in tam umreti med gobavimi zamorci, ki so se mu bili priljubili. Predstojniki mu niso mogli odreči. Tako je do leta 1928 bival v Geziri blizu Kaire, potem pa je smel prav v gobavski dom v Khormelanu pri Wauu v Sudanu, da je svoja zadnja leta preživel med 200 gobavci.

Misijon škofa Vestersa (M. S. C.) v apostolskem vikariatu Rabaul (Južno morje) se je odločil za heroično dejanje. Vlada je na samotnem otoku Enelaua zbrala 450 gobaveev in škof je avstralskemu upravniku generalu Griffithu izjavil, da prevzame njihovo oskrbo. Takoj so se škofu za gobavski apostolat rade volje ponudile štiri sestře, dva brata in en duhovnik (p. Stamm). Danes že delujejo med gobavci, čeprav so s tem podpisali svojo smrtno obsodbo; ni jim žal zdravja in življenja, ko gre za blagor duš.

Ko se je neki korejski misijonar vračal iz Združenih držav S. A. na svojo postojanko, je spotoma obiskal tudi katoliški gobavski zavod na Molokaju (Havajski otoki), kjer je za gobavece daroval svoje življenje p. Damian. O njegovem nasledniku, ki je zopet katoliški redovnik, pa potnik pravi, da je zelo izobražen duhovnik, prežet s heroično ljubeznijo do bližnjega. Bolniki hitro opažajo, da so njihovi obiskovalci boječi in previdni ter da le s težavo skrivajo svoj gnus pred bolniki. Zdravniki nosijo razkužno vrhno obleko, kavčukaste rokavice in naličnice. Gobavski duhovnik p. Peter pa se za vse podobne varnostne naprave ne briga. Ako zapazi, da kateri njegovih varovancev izgublja pogum, ga ob j a m e o k o l i r a m e n in ga ljubeznivo tolaži, dokler se mu obraz zopet ne zjasni in svoje breme laže prenaša. Nedavno so na Molokaj poslali gobavca, ki je duhovnike sovražil. Če se mu je misijonar hotel približati, ga je bolnik preklinjal in psoval. In to sovraštvo je bilo videti vedno huje. Nekega dne pa se je docela spremenil. Pater je namreč prišel k njemu, ga smehljaje gledal, potem pa objel in ga poljubil na obe lici. In uspeh? Gobavec ga je takoj prosil, naj ga pouči o katoliški veri. Danes je že krščen.

Poročevalec časnika Rangun Gazette piše o svojih vtisih, ko je obiskal gobavski dom s 500 bolniki v južni Birmi. Zavod vodijo katoliške redovnice (frančiškanke, Marijine misijonarke). Takole pravi: »V zavetišču na cesti Hanthawaddy smo se prepričali, kaj premore sveta in usmiljena ljubezen, kako zna odgovorjati na uganko trpljenja in kolikšne uspehe zanje. Hiša je lepa, zračna, dvonadstropna in povsem sodobna.

Umetnost učenja

Kako bi našel v starosti, česar v mladosti nisi zbiral? (Sir, 25, 5)

Vsemu hočeš priti do dna, tudi umetnosti pravega študija se moraš priučiti. In vprav to je prekletstvo mnogih fantov, da tega v zgodnji mladosti niso spoznali in pridejo šele v višjih razredih ali na univerzi do načina pravega učenja.

Učenje pač ni lahko! Tisti pa, ki mislijo, da je učenje in zabava eno in isto, se zelo motijo. Je sicer mogoče najti tudi fanta, ki mu »je učenje igrarica«. Toda resnično, plodonosno delo ne more biti nikoli igrarica. Če se komu že posreči na katerikoli »zviti« način odvzeti delu trudapolen značaj, mu odvzame istočasno tudi njegov uspeh. Prisiliti moramo našo naravo k delu z energijo in vztrajnim naporom. Kar je naravnega v nas, bi gotovo preobrnilo sveti red, to je, dalo igri in zabavi prvo mesto, delu in učenju pa zadnje. Tu velja: prihajaj k učni mizi vedno točno in ne samo z nekakšno togoto do učenja, ki vzplapolaje od časa do časa zgrabi tu in tam tudi fanta brez urejenega hotenja in discipliniranega mišljenja.

Učenje je gotovo umetnost. Preden torej skleneš, da se boš nekaj naučil, si moraš biti na jasnem, na kakšen način si stvarino najlaže osvojiš.

V šoli študent redkokdaj sliši, kako naj študira pametno in s preudarkom, da bi bil trud kolikor mogoče olajšan in poplačan z uspehom.

Brez dvoma je in ostane učenje vedno težko in resno delo. »Kako se

igraje naučim francoščine?« »Angleščina v šestih urah« — taki in podobni naslovi knjig vodijo samo k zmoti. Upam, da si preudarnejši od one gospodične, ki si je hotela najeti jezikovnega učitelja samo s pogojem, da je ne bo mučil s slovničnimi izreki in pravili.

Čeprav je učenje truda polno delo, ga moremo vendar z marsičem olajšati. Ravno danes, ko naj mladina ugodi tolikim zahtevam, je tem bolj želeli, da si prisvojimo umetnost varčevanja energije pri učenju. Kako?

Prvič: Uči se z veseljem! Vsakemu človeku je Bog določil nalogo in to mora brezpogojno izpolniti. Dokler si v šoli, je tvoja naloga, da delaš in si pridobiš jedrnat znanje. Šolsko delo ne opravljaš za starše, niti za profesorja, temveč zase, da moreš imeti zavest izvršene dolžnosti in dobre priprave za dobro bodočnost. Delaj torej pravilno! Z veseljem!

Kdor je veselo razpoložen, ima do vseh stvari pravilen odnos. To se ne pravi, da ne pozna težav, vendar jih zgrabi odločno kot preizkušnjo svoje moči in jih premaga. »Če rad storiš, na delu pridobiš.« pravi znan pregovor, in res je tako. Kot neka magična moč leži v predstavi, ki jo besedica »rad« povzroči v naših duševnih zmožnostih. Komaj pomisliš in delo je že v polnem teku!

In četudi te opravilo nič ne veseli, vendar vztrajaj z veseljem, da dokončaš učno snov in da postaneš mojster. Vnaprej boš imel občutek življenjskih zmag, ki jih boš pozneje dosegel.

Drugič: Uči se pazljivo! Najprej se zberi, oddalji svoj pogled od vsega, kar te raztresa in si z uro v roki določi čas, v katerem hočeš opraviti odmerjeno delo. Potem na delo z vsemi močmi in nič naj te ne odvrne! Ne preudarjaj po četrt ure: »ali bi ali ne bi?«, temveč odločno začni. Kdor je začel delo z veseljem, je že preko polovice končal. Marsikak študent se spravi k delu šele po dolgem kolebanju in s težko odločitvijo. Pol ure se jezi na šolo, potem ima vojni posvet s samim seboj, ali bi res študiral in kako težka je neki današnja lekcija. Slednjič godrnjaje in mrmraje odpre knjigo — potem se pa še čudi, da je delo dolgočasno in da ne gre od rok.

Kar delaš, delaj pravilno! Po dokončanem delu pa uživaj prosti čas na svežem zraku ali sicer počni, kar te veseli. Vendar najprej dolžnost. — Saj menda nisi tudi ti eden tistih zanikrnih učencev, ki ne študirajo svojih nalog, sicer pa zmorejo različne spretnosti? »Zelo rad delam, vendar samo to, kar me veseli!« Ali je to pojmovanje značajnega fanta, ki naj nekoč sodeluje pri povzdigu svoje domovine? Kaj se zgodi z vojakom, ki zapusti svoje mesto na straži, ker meni, da bi lahko kaj drugega storil, kjer pridejo njegove zmožnosti bolj do veljave? Strogo ga kaznujejo — v vojni s smrtjo —, ker je zanemaril svojo največjo dolžnost. Fant, kako je s teboj? Ali si tudi ti tak izdajalec najsvetejše trenutne dolžnosti s tem, da nalog sploh ne delaš, ali pa slabo, s tem, da čitaš pod klopio romane in da si tudi sicer nereden?...

Toth: Bildung — F. Z.

(Nadaljevanje s prve strani)

Zakaj so žrtve in napor potrební

Ko je Bog ustvarjal svet, je plaval Duh božji nad vodami in je kakor v lahnem pišu vetra oblikoval zemljo. Ko je pa Kristus odrešil svet, so pokale skale, odpirali so se grobovi, zemlja se je tresla, razgrinjalo templja se je pretrgalo. Misijonsko delo je ponavljanje Kalvarije. Razpočiti se morajo stare vezi, postrgati se mora stari kvas, odpreti se morajo grobovi smrti, ves človek se mora pretresti, preoblikovati, obnoviti. Za ta silen napor rabi skrivnostno telo Kristusovo vse zdrave mišice in vse ude svoje. Bog sam

brez sodelovanja udov noče tega storiti, ker je človek sam zapravljal milost in mora zato delati pokoro. Verska resnica je sicer, da je le Bog sam tisti, ki končno gane zakrknjenega nevernika; toda to stori le, ako oni, ki so že udje skrivnostnega Kristusovega telesa, ponudijo Bogu svojo pokoro, svoje molitve, svoj križev pot, svojo Kalvarijo — združeno z odresilnim delom njegovega Sina.

Misijonska nedelja mora biti za nas oni duhovni praznik, ko se živo zavedamo, da smo udje Kristusovega telesa, in ko se odločimo, izpolniti kot taki tudi svojo katoliško dolžnost.

S svojimi nežnimi barvami, praktičnim in okusnim pohištvom priča o duhu dolžnosti, ki skrbi za zavod in vse njegove potrebe, pa tudi o božji ljubezni, ki bolnim in neboljnim šele daje pravega življenja. Zabavna igrarica, ki so jo igrali, naj bi bolnikom pregnala skušnjave obupa in moreče skrbi. Vso obleko so napravili gobavec sami, prav tako so zamislili in poslikali oder. Odigrali so birmansko igro tako dobro, da nas je vse prevzela. Končno smo videli še četico sester v belih haljah. To so žene, ki so se za vse življenje posvetile negi gobavcev, ki vsak dan prevezujejo njihove rane, ne da bi se bale okužbe, ki iz svoje trdne in nesebične vere bolnikom neprestano vlivajo v srce poguma in upanja. Majhna, a pogumna četa! Kar nič niso versko prenapete, še malo se ne prevzamejo. Tako izredno ljubeznivo so nas pozdravile, da nam je vsem dobro storilo. Vse močneje se mi vsiljuje misel: Kako so srečne! Nikoli ne gredo domov, najbrž si niti tega razkošja ne privoščijo, da bi kdaj na domovino pomislile. Nikoli si ne želijo dopusta in so — srečne! Svetu se njihovo življenje zdi grozno, a postave v belih haljah hodijo dan za dnem po vrtu blaženih.

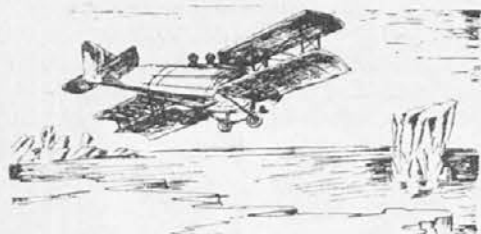
Slovenski misijonar piše iz Bengalije

Manik je bil eden izmed mojih prvih bošontskih varovancev. Plašen je bil, pa priden. Molitev ni znal, ker še ni bil dolgo v šoli. Spodbujal sem ga, naj se molitev hitro nauči, da bo lahko krščen. Z žarečim obrazom je še isti dan prišel k meni: »Oče,

sprašuj me zdravomarijo.« Slo je lepo. Drugi dan se je spravljal nad očenaš. Ta je v bengalščini težji. Molitve so namreč vse v učenem jeziku, katerega preprosto ljudstvo komaj malo razume. Zalosten je prišel Manik k meni: »Oče, danes se nisem mogel vsega naučiti.« — »Nič ne de. Pa tisto povej, kar si se naučil.« — Začel je: »Oče naš...« Pri »pridi k nam tvoje kraljestvo« se je ustavilo. — »Ne gre več?« — »Ne, oče!« — »Prav, pa pridi jutri spet!« — Toda drugo jutro je bil Manik že bolan. Mrzlíca ga je hudo prišla. Ni bilo več pomoči. Krstil sem ga in mu dal ime svojega očeta. Čez nekaj dni se je dvakrat blaženo nasmehnil in se poslovil s tega sveta. Prišel je ravno dosti daleč: do nebeškega kraljestva.

Šladkorni trs — kako nam gre v slast! Drugi od desne je Manik.

Z letalom za zlatom

(Dalje.)

David je malo pomislil in rekel: »Sicer se moram tudi jaz še posvetovati z nekim prijateljem. Saj mi daste nekaj odloga, ne?«

»Zakaj ne,« je pristavil Soten in David je odhitel domov. Marka je dobil v trgovini in mu povedal, kaj pravi Soten. Marko je kar zažvižgal.

»Štiri tisoč je presneto lep denar. Pri razliki bosta morala vsak polovico popustiti. Pet sto ti pa jaz tudi lahko posodim.«

»David, letalo morava na vsak način dobiti,« priganja Tomaž. »Za najino pot bi peš potrebovala vsaj mesec dni, če se še led staja, pa sploh nikamor ne moreva!«

»Tako grem spet nad Sotena,« pravi David in odide. Ko je došel do malega hotela, je srečal Hrena, ki je pravkar odhajal. Davida je kar streslo, saj je vse tako kazalo, kakor da se Hren zanima za letalo.

»Ponudim vam lahko tri tisoč pet sto,« pove David Sotenu. »Več pa na noben način ne morem, saj si bom še za to vsoto moral izposoditi.«

Soten ga naglo pogleda.

»Gospod Latimer, letalo potrebujete, da pridete do svojega zlatega najdišča, ni res?«

»Res je.«

»Najbrž tudi še nikomur niste povedali, kje se nahaja?«

»Seveda ne. Saj mi vendar ni na tem, da bi vsi drli tja.«

Soten prikima. »Prav. Zato vam nekaj predlagam: Zakoličite zame najdišče poleg svojega, pa vam dam Meteor za tri tisoč.«

David zmaje z glavo.

»Gospod Soten, vaš predlog je lep, a žal vam moram povedati, da je najino najdišče zaključeno kakor žep. Ne verjamem, da bi se izplačalo kopati na katerikoli strani poleg naju.«

»Vseeno poskusim,« vztraja Soten.

»Pa še to: ako letalo prodaste meni, kako boste pa sami prišli tja? Pokrajina je strašno divja, same visoke gore in globoke debri, pa reke dero kakor sami hudourniki, če se začne sneg tajati.«

»To me nič ne skrbi. Saj lahko dobim drugo letalo.«

David nekoliko pomisli, potem reče:

»No prav. Torej vam imam samo še povedati, kje se najdišče nahaja. Razumeli pa boste, da tega ne morem, dokler nisva z bratom povsem pripravljena za odhod.«

»Narišite zemljevid,« mu reče takoj Soten. »Napišite še natančno navodilo, pa mi oboje izročite, ko boste odhajali. Nikomur ničesar ne povem.«

David prikima.

»Če greste z menoj v banko, vam takoj plačam kupnino z zlatom, vi pa mi sestavite kupno pogodbo za letalo. Jaz pa takoj narišem zemljevid. V kolikem času pa mi letalo lahko pripravite za let?«

»Lahko še danes.«

»Izvrstno! Potem hočeva že jutri zjutraj odriniti, in prvo, kar bova z bratom storila, bo, da zakoličiva vaš svet na obeh straneh najinega najdišča.«

»Zelo mi boste ustregli,« reče toplo Soten. »Pojdiva!«

Kupnina je bila plačana, Soten je dal pobotnico, potem pa hitro spravil letalo iz zabojev. Vzel je s seboj dva mehanika z ladje, da sta mu pomagala. David je pa narisal zemljevid in napisal natančen napotek, spravil oboje v ovojnico in vtaknil v žep, potem se pa s Tomažem pobrigal za brašno.

Še vedno je bilo zelo mraz, vendar pa so bili dnevi že precej dolgi, zato sta brata še pred večerjo v kovčegu nesla svoje zaloge na letališče. Tomaž je bil ves iz sebe, pa tudi Davidu je kar gomazelo po životu, če je pomislil, kako bosta z novim letalom zletela preko gozda. Soten in njegova moža so pri Meteorju pridno delali.

»No, ali ni res lep?« reče Soten in se zravnja. David in Tomaž pa sta kar obstala in strmela v svojo novo zračno ladjo. Bila je svetlo rdeče pobarvana, imela krila brez madeža in kovinski deli so blesteli, tako da je bila res ponosno lepa. Bratoma je srce napolnilo tako veselje, da kar nista mogla do besede. Med starim, umazanim Harlandom, ki je stal zraven nje, in Meteorjem je bila velika razlika, da se je tudi zato Meteor še bolj postavil.

»Tovor lahko takoj naložite, če hočete,« reče Soten. »Letalo je pripravljeno. Pravkar sem ga hotel poskusiti, da vidim, kako bo šlo. Kar sedite vanj, jaz pa poženem propeler.«

David je splezal na lepi sedež s celo vrsto svetlih instrumentov. Soten je pa zasukal propeler, ki se je kljub mrazu hitro sprožil. Motor se je sprva malo odkrhal, zdaj pa tekel lepo gladko in naraščal v enomerno bučanje, dočim je piš zračnega toka sneg kar pometal.

»Ga hočete sami voditi?« vpraša Soten. »Ali pa naj pilotim jaz, da si zapomnite vse kontrole?«

»Sem že letel z Meteorjem,« reče David.

»Potem pa kar na prvi sedež in jaz sedem zadržaj za vas.«

Stroj se je zdel Davidu začuda močan. Komaj dvesto jardov je letalo drselo in že se je dvignilo, potem pa kakor strelica šinilo proti sinjemu nebu. David se je dvignil dva tisoč čevljev visoko, potem pa brzino zmanjšal.

»Dobro gre,« mu reče Soten po telefonu. »Prav nič vas nimam naučiti. Zato pa bo najbolje, ako se vrneva, da morete še pred nočjo naložiti tovor.«

Meteor je splaval na zemljo kakor suh list. Tomaž je čakal in gledal.

»Krasna stvarca,« mu je rekel David in nič drugega, a suhi zagoreli obraz mu je kar žarel. »Prinesi kovčeg. Takoj naloživa vse potrebno, jutri pa ob zori odrineva. Ves tovor je čisto varen. Vsaj

to dobroto imamo na severu: nihče ti ne ukrade živeža.« Medtem je vzdignil vrečo moke in jo spravil v letalov trup.

Prav v tistem hipu mu je na glavo priletela debela odeja, okoli života pa sta se ga oklenili dve dolgi roki. Nekaj ga je vrglo vznak, obenem pa mu je na prsi leglo nekaj težkega.

3. Lačna dolina.

David se je divje boril, a bil je čisto brez moči, ker mu je roke stiskala odeja. Samo brcal je lahko. Skušal je kričati, pa mu je odeja dušila glas.

»Mirno leži ali pa jo izkupiš!« mu je zarenčal glas, ki se mu je zdel kar nekam znan. Ostra kolena so mu gnetla prsi in mu iztiskala zrak iz pljuč. Telo mu je krčevito utripalo, čudne barve so mu zaplesale pred očmi, potem pa je postalo vse črno.

»David! David!«

Ko se je s težavo prikopal do zavesti, je najprej začul Tomažev glas, ki ga je klical. Odeje ni bilo več, roke pa so mu bile še vedno zvezane tesno ob životu.

»Kaj — kaj pa se je zgodilo?« je vprašal.

»Zverine!« Tomažu je bil glas hripav od togote. »Ukradli so Meteor in z njim odleteli! In stavim, da so tudi tvoj zemljevid ukradli!«

Fanta sta imela srečo, da ju je prišel pogledat Marko. Da ni bilo njega, bi zmrznila v strašnem mrazu, ki je to noč zagrnil sever. Tako je pa korenjak samo prerezal njune vezi in jima pomagal na noge.

»Torej ukradli so ga!« je potožil David bridko.

»Ukradli!« je zagrmel Markov glas. »Kdo pa?«

»Soten in Hren.«

»In vidva sta jima to pustila?«

»Kaj sva pa mogla!« je nejevoljno rekel Tomaž. »David je pravkar vlagal vrečo moke v letalo, ko se mu naenkrat za hrbet priplazi Hren, ki se je najbrž dotle tamle v baraki skrival in mu vrže čez glavo staro medvedjo kožo. Name je pa istočasno planil Soten. Vse sta imela že naprej pripravljeno!«

Tudi Marko ni bil nič manj razdražen.

»Ali sta ti zemljevid tudi uropala, David?«

David seže v prsni žep. »Da,« reče mirno in ves obupan. (Dalje.)

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in dijakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 številok.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din;
celoletno za nedijake 15.— din,
posamezna številka pri poverjeniku za dijake —.50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).